

de la claridad, que ha dado al traste con todas las sutilezas gatunas de Cambó.

Se había alabado éste, con su talento habitual, y aun recuerdo que hizo gala de severidad inacostumbrada, de que él aconsejó al torpe y dilapidador Banco de Barcelona y le protegió en sus extremidades completamente de balde, gratis, para salvar del naufragio a una gran institución barcelonesa.

No hay tal. Cambó cobró 50.000 pesetas por el consejo y la recomendación. Para que nadie pusiese en duda lo dicho, Olérdola exhibió, agitando en el aire, el recibo firmado por don Francisco. Una ola de barro y cieno inundó la Cámara cuando Cambó, sin imutarse, pero sin color en los labios, exclamó: Exacto.

Calculen los lectores, en esta época de lluvias, el barro que se puede comprar por 10.000 duros.

Pero yo digo que, como abogado, cobró poco a un Banco que, según Olérdola, giraba al descubierto, negaba depósitos y agotaba las piruetas y escaramuzas de la bancarrota más vergonzosa.

SOMNIATOR

Las rectificaciones en política son aceptadas; los errores, aún que lamentables, pueden en cierto caso, tener explicación, las falsedades cuando van de por medio miles de duros, en todos los países tienen un justo calificativo que no dudamos habrá sido aplicado a Cambó en Cataluña, como lo fué en el Parlamento, la tarde del pasado miércoles.

Un mal polític

El senyor de Riba es passa la vida fent càrrecs als Ajuntaments adictes a la política de la Coalició; i així avui les emprén contra Canovelles, com ahir ho feu contra Montcada, en manifestar que, per deixadesa del Municipi, no s'havia portat a terme qualque millora que si tindrà, en breu, realitat, es deurà a la seva personal intervenció. Aprofita la ocasió per a molestar a una molt respectable personalitat, quina gestió ha estat altament profitosa per a Montcada, malgrat hagi comés el delictes (?) de no militar en el camp nacionalista. del que n'és tan fervent admirador el diputat de la Mancomunitat senyor de Riba i d'Espanya.

Sàpiga aquest senyor que els Ajuntaments de Montcada y Canovelles, integrats per digníssims amics nostres, podrien donar lliçons de com s'administren els cabals del poble a altres organismes en els quals intervé d'una manera molt personal i directe el flambant diputat de la Lliga.

Montcada no té d'agrahir-li més que haver actuat de «recader», portant a la Diputació un expedient instruït per aquell Municipi; i Canovelles l'haver tingut la gosadia de manifestar

que si no es feia la carretera, era per la significació política del seu Municipi, afeete a la Coalició Liberal Demòcrata

Nosaltres afirmem, sense por d'ésser desmentits, que els Ajuntaments amics nostres podran gaudir d'aquelles millores, obres públiques, etc., que els siguin precisos i que la Mancomunitat, arbitrària i despòticament els hagi negat, bo i assegurant-los que disfrutaran dels beneficis que aquelles els reportin amb més celeritat que la desplegada per la Mancomunitat de Catalunya en l'arranjament de llurs afers.

Els pobles quina direcció està a càrrec de amics nostres rebutjaràn, sempre, la intervenció del senyor de Riba en els quefers de la localitat, car no volem que ressucitin aquelles persecucions de trista recordança, de les quals en tenien l'exclusiva, ja abans, els amos de la Lliga.

La casaca d'en Bertràn i Musitu

Ja podem dormir tranquils els espanyols; ja tenim un govern responsable que s'ha presentat davant les Cambres per a donar-se a conèixer

Els flamants ministres, amb el senyor Sánchez Guerra al davant, han desfilat, l'un darrera l'altre, com un chor d'opereta; tots uniformats; lluint els *cortes irreprochables* de les seves vistoses casaques; tots alegres, contents somrients i magnífics. Sols en la cara del senyor Bertràn i Musitu devia haver-hi una ganxota d'enfado i de molèstia. El flamant ministre de Gràcia i Justícia no ha pogut lluir, en la presentació ministerial, el seu uniforme. La seva presència devia desentonar dels demés concellers; no era cap ministre, era un senyor particular que s'havia confós entre la vistosa caravana.

Què no hauria donat el nostre Bertràn i Musitu, en aquells moments, per una casaca!

Comprenem l'immens disgust del ministre neòfit, per quant, en el transcurs de la seva estança en el banc blau, s'haurà mirat més de una vegada amb envejosa cobdícia de mainada rebecca els uniformes llampants dels seus veïns.

Quantes idees i pensaments devien passar pel seu magí, pensant en una futura casaca!

Ara que ja pot lluir-la, li aconsellem sincerament que exigeixi al seu sastre la prompta terminació de l'habillament de ministre, puix en els temps que correm, tota previsió és poca i el retràs d'un dia en l'entrega del seu uniforme podria ésser fatal. I cal tenir en compte la difícil col·locació que té una casaca de ministre; a casi tots els ministres espanyols els sol venir molt ampla.

I a ell, pobret!, per bé que li fassin, n'hi vindrà tant, d'ampla, que a dintre ningú el trobarà.

Es tant poca cosa!

La LLIGA REGIONALISTA y el discurso del Sr. Cambó

Leemos en «El Día Gráfico»:

«Es tema preferente en las tertulias políticas la reunión de las Juventudes nacionalistas, celebrada anoche en la Lliga, y el discurso de Cambó, pronunciado en el Congreso.

La reunión de los elementos de juventud obedece al disgusto que produce en los partidarios de una política de extremismos la actuación conservadora y monárquica de los prohombres del regionalismo.

Según nos informan, la discusión fué muy viva, acordándose dirigir un manifiesto a la opinión, fundar un periódico y pedir al señor Cambó rectifique la política que sigue, por haber fracasado, ya que en Cataluña no ha obtenido ni una sola de sus aspiraciones, a pesar de la decidida colaboración catalanista al Estado español.

Como es natural, se comentó el discurso del ex-ministro de Hacienda en términos poco favorables para él, mas nos aseguran que a pesar de los radicalismos de los directores de ese movimiento de protesta, en realidad no ocurrirá ningún acontecimiento de importancia.

Para evitar que los entusiasmos de la gente joven condujeran las cosas más allá de los límites que la prudencia aconseja, colaboran personalmente en el movimiento, el consejero de la Mancomunidad señor Bofill y Matas y el señor Nicolau d'Olwer, secundados por los diputados provinciales señores Valls, Taberner y Abadal.

Una parte de la juventud es partidaria de separarse de la Lliga; pero otra, en la que figuran elementos representativos, aconseja calma y preconiza una acción radical dentro del partido»

NOTETES

Nosaltres, ignorants!, creiem que el senyor Puig i Cadafalch, President de la Mancomunitat de Catalunya, es deia PUIG I CADAFALCH. Doncs, no senyors; el senyor Santiago, en un article firmat per ell mateix, ens assabenta de que el senyor Puig i Cadafalch no es diu Puig i Cadafalch, sinó PUIG I CADAFALCH.

Ja te raó «Gent d'ara» en dir que els d'EL DEMOCRATA no sabem com va això de la Mancomunitat!

Infeliços de nosaltres!

Copiem de «Gent d'ara»:

«Són repugnants els espectacles que contínuament estan representant els polítics en aquell gran safreig de Madrid.»

D'acord, don Santiago, d'acord. Sinó que si en Cambó ho sap, s'enfadarà, com sabem que es va enfadar amb aquella badada de «La Veü», sap?

Amb això vagi en compte, que si en Cambó li fica el dit a l'ull haurà de plegar el ram i tancar aquella botigueta del carrer del Portallet, o bé haurà d'afegir un EX al lletreret que diu «Diputat de la Mancomunitat».

Ja sap com les gasta, Santiaguítu, el Franciscuet de Verges.

